



## Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. birželio 16 d. \*

„Aplinka – Reglamentas (ES) Nr. 517/2014 – Fluorintos šiltnamio efektą sukeliančios dujos – Hidrofluorangliavandenilių teikimo rinkai kvotų paskirstymas – Neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas – Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnis bei V ir VI priedai – Nediskriminavimo principas – Pareiga motyvuoti“

Byloje T-126/19

**Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji**, įsteigta Varšuvoje (Lenkija), atstovaujama advokato A. Galos,

ieškovė,

prieš

**Europos Komisiją**, atstovaujamą J.-F. Brakeland, A. Becker, K. Herrmann ir M. Jáuregui Gómez,

atsakovę,

palaiikomą:

**Europos Parlamento**, atstovaujamo L. Visaggio, A. Tamás ir W. Kuzmienko,

ir

**Europos Sąjungos Tarybos**, atstovaujamos K. Michoel ir I. Tchórzewska,

įstojusių į bylą šalių,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2018 m. gruodžio 11 d. Komisijos sprendimą, kuriuo ieškovei 2019 metams skirtas 4 096 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento hidrofluorangliavandenilių kiekis,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai M. Jaeger (pranešėjas) ir O. Porchia,

kancleris E. Coulon,

priima šį

\* Proceso kalba: lenkų

## Sprendimą

### Ginčo aplinkybės, procesas ir šalių reikalavimai

#### *Ginčo aplinkybės*

- 1 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 517/2014 dėl fluorintų šiltnamio efektą sukeliančių dujų, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 842/2006 (OL L 150, 2014, p. 195), buvo priimtas siekiant kovoti su išmetamomis šiltnamio efektą sukeliančiomis dujomis.
- 2 Reglamento Nr. 517/2014 1 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad išsivysčiusios šalys turėtų iki 2050 m. išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekį sumažinti 80–95 %, palyginti su 1990 m. išmestu kiekiu, kad pasaulio temperatūra pakiltų ne daugiau kaip 2 °C ir taip būtų išvengta nepageidaujamų klimato kaitos padarinių,
- 3 Hidrofluorangliavandeniliai (HFC) yra šiltnamio efektą sukeliančių dujų rūšis, jų galimas poveikis klimato atšilimui yra daug didesnis, palyginti su anglies dioksido (CO<sub>2</sub>) poveikiu; jie naudojami, visų pirma, šaldymo ir vėdinimo sistemose, ventiliacijos sistemose, aerozoliuose ir izoliacinių putų gamyboje.
- 4 Reglamento Nr. 517/2014 13 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad laipsniškas hidrofluorangliavandenilių kiekio, kuris gali būti pateikiamas rinkai, mažinimas yra veiksmingiausias ir ekonomiškai efektyviausias ilgalaikio išmetamų cheminių medžiagų kiekio mažinimo būdas.
- 5 Siekiant užtikrinti šį laipsnišką mažinimą Reglamente Nr. 517/2014 numatyta, kad Europos Komisija turi, be kita ko, nustatyti didžiausią leistiną pateikti Europos Sąjungos rinkai HFC kiekį ir HFC kvotas, išreikštas „CO<sub>2</sub> ekvivalento tona (-mis)“, kurias gamintojams ar importuotojams leidžiama pateikti rinkai.
- 6 Šiomis aplinkybėmis Komisija pagal minėto reglamento 17 straipsnį taip pat įsteigė elektroninį hidrofluorangliavandenilių pateikimo rinkai kvotų registrą (toliau – HFC registras) ir užtikrina jo veikimą. HFC rinkoje veikiančys gamintojai ir importuotojai turi įsiregistruoti šiame registre.
- 7 Ieškovė *Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji* yra Lenkijos įmonė, nuo 2014 m. liepos 1 d. įregistruota HFC registre kaip „nauja rinkos dalyvė“, t. y. kaip įmonė, nepateikusi ataskaitos dėl HFC pateikimo rinkai 2009–2012 m. laikotarpiu, nurodytu Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 dalyje, už kurį HFC kvotų skyrimas grindžiamas vien metinėmis deklaracijomis, kurias ji teikia Komisijai pagal šią nuostatą.
- 8 Ieškovė deklaravo, kad 2015 metams jai reikėjo 298 059 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekio, jai buvo skirta 65 004 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento kvota. Vis dėlto 2015 m. ji nepateikė HFC rinkai.
- 9 2016 m. ieškovė deklaravo, kad jai reikėjo 320 945 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekio, jai buvo skirta 47 690 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento kvota. Vis dėlto 2016 m. ji nepateikė HFC rinkai.
- 10 2017 m. ieškovė nurodė, kad jai reikėjo 221 320 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekio, remiantis jos pateikta informacija, jai buvo paskirta 34 690 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento kvota. Tačiau, remiantis Komisijos pateikta informacija, jai buvo paskirta 34 060 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento kvota. 2017 m. ieškovė pateikė rinkai 34 047 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento.

- 11 2018 m. ieškovė deklaravo, kad jai reikėjo 218 915 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekio, jai buvo skirta 11 650 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento kvota. Remiantis preliminariais duomenimis, 2018 m. ji pateikė rinkai 15 884 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento.
- 12 2019 m. ieškovė pareiškė, kad jai reikia 207 433 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekio.
- 13 2018 m. gruodžio 11 d. Komisijos sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) ieškovei 2019 metams skirtas 4 096 tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekis. Apie tai ji buvo informuota 2018 m. gruodžio 12 d. elektroniniu laišku.

### *Procesas ir šalių reikalavimai*

- 14 Ieškovė pareiškė šį ieškinį; jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. vasario 21 d.
- 15 2019 m. gegužės 29 d. gautas Komisijos atsiliepimas į ieškinį.
- 16 2019 m. liepos 31 d. gautas ieškovės dublikas.
- 17 2019 m. rugsėjo 19 d. gautas Komisijos triplikas.
- 18 2019 m. rugsėjo 30 d. gauti Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos, kuriems buvo leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų, įstojimo į bylą paaiškinimai.
- 19 2019 m. spalio 14 d. Komisija nurodė neturinti pastabų dėl įstojimo į bylą paaiškinimų. 2019 m. spalio 25 d. ieškovė pateikė savo nuomonę dėl minėtų paaiškinimų.
- 20 2020 m. gegužės 25 d. Bendrasis Teismas (pirmoji kolegija), taikydamas proceso organizavimo priemones pagal savo Procedūros reglamento 89 straipsnį, pateikė klausimus pagrindinėms šalims ir įstojusioms į bylą šalims.
- 21 2020 m. liepos 10 d. pagrindinės bylos šalys ir įstojusios į bylą šalys atsakė į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.
- 22 2020 m. liepos 27 d. Komisija pateikė savo nuomonę dėl ieškovės pateiktų atsakymų.
- 23 2020 m. rugpjūčio 6 d. ieškovė pateikė savo nuomonę dėl Komisijos atsakymų.
- 24 2020 m. spalio 26 d. Bendrasis Teismas (pirmoji kolegija), taikydamas proceso organizavimo priemonę pagal Procedūros reglamento 89 straipsnį, Komisijai uždavė naują klausimą; ši į jį atsakė 2020 m. lapkričio 9 d.
- 25 Bendrojo Teismo paprašyta pareikšti nuomonę dėl Komisijos atsakymo, ieškovė pastabų nepateikė.
- 26 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
  - „panaikinti <...> Reglamento Nr. 517/2014 <...>, kuris yra ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas [kuriuo grindžiamas ginčijamas sprendimas], 16 straipsnį, taigi pripažinti, kad ginčijamas sprendimas šiuo klausimu yra klaidingas [neteisėtas]“,
  - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

27 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

- atmesti ieškinį,
- priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

28 Įstojusios į bylą šalys prašo atmesti ieškinį.

29 Kadangi šalys neprašė surengti posėdžio, Bendrasis Teismas (pirmoji kolegija), remdamasis Procedūros reglamento 106 straipsnio 3 dalimi, nusprendė priimti sprendimą be žodinės proceso dalies.

## **Dėl teisės**

### ***Dėl ieškinio dalyko***

30 Savo ieškiniu ieškovė Bendrojo Teismo prašo, kaip matyti iš jos reikalavimų formuluotės, „panaikinti <...> Reglamento <...> Nr. 517/2014 <...>, kuris yra ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas [kuriuo grindžiamas ginčijamas sprendimas], 16 straipsnį, taigi pripažinti, kad ginčijamas sprendimas šiuo klausimu yra klaidingas [neteisėtas]“.

31 Vis dėlto iš ieškinio teksto matyti, kad šį prašymą reikia suprasti, kaip tai nurodo Komisija atsiliepime į ieškinį, taip, kad prašoma panaikinti ginčijamą sprendimą tuo tikslu nurodant, remiantis SESV 277 straipsniu, neteisėtu grindžiamą prieštaravimą dėl Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio.

### ***Dėl neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo priimtinum***

32 Komisija tvirtina, kad ieškovės pateiktas neteisėtu grindžiamas prieštaravimas yra nepriimtinas. Šiuo klausimu ji teigia, pirma, kad ieškovė nepakankamai tiksliai nurodė konkrečias nuostatas, dėl kurių teikiamas šis neteisėtu grindžiamas prieštaravimas, antra, kad ji pirmą kartą, taigi pavėluotai, nurodo Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 5 dalies ir V priedo neteisėtu grindžiamą prieštaravimą, trečia, kad neįrodytas ginčijamo sprendimo ir minėtame neteisėtu grindžiamame prieštaravime nurodytų nuostatų teisinis ryšys ir, ketvirta, ieškovė, kiek ji savo neteisėtu grindžiamame prieštaravime remiasi Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 ir 3 dalimis, neturi suinteresuotumo pareikšti ieškinio.

33 Remiantis suformuota jurisprudencija, neteisėtu grindžiamas prieštaravimas, pateiktas atskirai pagal SESV 277 straipsnį dėl to, kad pagrindinėje byloje ginčijamas kito akto teisėtumas, priimtinas tik tada, kai yra ryšys tarp šio akto ir normos, kurios galimu neteisėtu remiamasi. Kadangi SESV 277 straipsniu nesiekama leisti šaliai ginčyti kurio nors bendro pobūdžio akto taikymą grindžiant ieškinį, neteisėtu grindžiamo prieštaravimo apimtis turi būti ribojama tiek, kiek tai būtina norint išspręsti ginčą. Tuo remiantis darytina išvada, kad bendro pobūdžio aktas, kurio teisėtumas ginčijamas, turi būti tiesiogiai ar netiesiogiai taikomas atvejui, dėl kurio pareikštas ieškiny, ir turi būti tiesioginis teisinis ryšys tarp ginčijamo individualaus sprendimo bei atitinkamo bendro pobūdžio akto (žr. 2019 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Wattiau / Parlamentas*, T-737/17, EU:T:2019:273, 56 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Vis dėlto iš suformuotos jurisprudencijos taip pat matyti, kad SESV 277 straipsnis turi būti aiškinamas pakankamai plačiai, kad būtų užtikrinta veiksminga institucijų bendro pobūdžio aktų teisėtumo kontrolė asmenims, kurie negali dėl tų aktų pareikšti tiesioginio ieškinio. Taigi į SESV 277 straipsnio taikymo sritį turi patekti institucijų aktai, kurie buvo svarbūs priimant sprendimą, dėl kurio pareikštas ieškiny dėl panaikinimo, nes šis sprendimas iš esmės yra jais grindžiamas, nors jie formaliai nėra jo

teisinis pagrindas (žr. 2019 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Wattiau / Parlamentas*, T-737/17, EU:T:2019:273, 57 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Be to, nagrinėjant neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, vienos ir tos pačios tvarkos taisyklės negali būti dirbtinai atskirtos (šiuo klausimu žr. 2020 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Komisija ir Taryba /Carreras Sequeros ir kt.*, C-119/19 P ir C-126/19 P, EU:C:2020:676, 76 punktą).

- 35 Šiuo klausimu, pirma, reikia konstatuoti, kad ieškovė pakankamai aiškiai nurodė nuostatas, kurių neteisėtumu remiamasi.
- 36 Iš tiesų, kaip matyti iš ieškovės pirmojo reikalavimo, jos neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas susijęs su Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsniu. Be to, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnyje daroma nuoroda į jo V priedą, o jo V ir VI prieduose, savo ruožtu, daroma nuoroda į jo 16 straipsnį, todėl neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą reikia suprasti kaip susijusį su šio reglamento 16 straipsniu, siejamu su jo V ir VI priedais. Galiausiai, iš ieškinio aiškiai matyti, kad ieškovė teigia, jog HFC kvotų paskirstymo tvarka yra neteisėta, visų pirma dėl įmonių, nedeklaravusių, kad 2009–2012 m. laikotarpiu pateikė HFC rinkai (toliau – naujos rinkos dalyvės), diskriminacijos, palyginti su įmonėmis, kurios deklaravo, kad šiuo laikotarpiu pateikė HFC rinkai (toliau – rinkoje įsitvirtinusios įmonės). Taip ieškovė nurodo visą sistemą, įtvirtintą Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnyje, siejamame su jo V ir VI priedais.
- 37 Iš to taip pat matyti, kad Komisijos teiginys, jog ieškovė tam tikrų nagrinėjamos sistemos nuostatų neteisėtumu rėmėsi tik vėlyvoje procedūros stadijoje, taigi pavėluotai, neturi faktinio pagrindo.
- 38 Antra, dėl tariamo ryšio tarp nuostatų, nurodytų neteisėtumu grindžiamame prieštaravime, ir ginčijamo sprendimo nebuvimo reikia konstatuoti, kad, viena vertus, ginčijamas sprendimas buvo priimtas remiantis Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 5 dalimi, atsižvelgiant į ieškovės deklaraciją, pateiktą pagal šio reglamento 16 straipsnio 2 dalį. Kita vertus, šiuo sprendimu ieškovei paskirta kvota priklauso nuo naujų rinkos dalyvių skaičiaus, jų prašomų kvotų skaičiaus, taip pat atitinkamai rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms ir naujoms rinkos dalyvėms skirtų kvotų skaičiaus, nes ginčijamo sprendimo priėmimo dieną jau buvo nustatyta pamatinė vertė (žr. šio sprendimo 57 punktą), todėl ginčijamas sprendimas neišvengiamai tiesiogiai ar netiesiogiai grindžiamas visomis minėto reglamento 16 straipsnyje numatytomis kvotų paskirstymo taisyklėmis ir priedais, į kuriuos šiame straipsnyje daroma nuoroda.
- 39 Be to, šios bylos aplinkybėmis, atsižvelgiant į tai, kad neteisėtumu grindžiamame prieštaravime nurodytą tvarką sudaro Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnyje ir V ir VI prieduose įtvirtintų taisyklių derinys, Bendrajam Teismui būtų dirbtina suskaidyti šią tvarką į atskiras nuostatas siekiant išnagrinėti neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą.
- 40 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad reikalaujamas sąsajos ryšys tarp nuostatų, kurių neteisėtumu remiamasi, ir ginčijamo sprendimo yra įrodytas.
- 41 Trečia, kiek tai susiję su tariamu ieškovės suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimu, pažymėtina, kad Komisijos argumentai grindžiami prielaida, kad nagrinėjant neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 ir 3 dalys gali būti atskirtos nuo likusių šio straipsnio ir priedų, į kuriuos jame daroma nuoroda, nuostatų. Pakanka konstatuoti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 38 ir 39 punktų, ši prielaida šiuo atveju yra klaidinga.
- 42 Galiausiai, jei būtų pritarta Komisijos argumentams dėl Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 dalies, SESV 277 straipsnis taptų visiškai neveiksmingas. Komisija tvirtina, kad ieškovei negalėtų būti suteikta jokia kvota tuo atveju, jei nagrinėjama nuostata išnyktų iš teisinės sistemos, taip iš jos būtų atimtas suinteresuotumas remtis jos neteisėtumu. Toks požiūris atima iš teisės subjekto galimybę ginčyti sąlygų, kurios pagal teisės nuostatą taikomos suteikiant teisę, teisėtumą.



- 43 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškovės pateiktas neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas yra priimtinas.

### *Dėl esmės*

- 44 Savo ieškiniu ieškovė prašo panaikinti ginčijamą sprendimą. Tuo tikslu ji pateikia neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, susijusį su Reglamente Nr. 517/2014 nustatyta kvotų paskirstymo tvarka.
- 45 Grįsdama šį neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą ieškovė nurodo du priekaištus, susijusius, pirma, su nediskriminavimo principo pažeidimu ir, antra, su nepakankamu motyvavimu.

### *Dėl priekaišto, susijusio su nediskriminavimo principo pažeidimu*

- 46 Nurodydama pirmąjį priekaištą ieškovė teigia, kad Reglamente Nr. 517/2014 nustatytos kvotų paskirstymo taisyklės prieštarauja nediskriminavimo principui, nes jos sukuria nepateisinamą skirtingą požiūrį į naujas rinkos dalyves ir rinkoje įsitvirtinusias įmones. Komisija, palaikoma Tarybos ir Parlamento, ginčija ieškovės argumentą.
- 47 Pagal suformuotą jurisprudenciją vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principu reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pagrįstas (žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 23 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 48 Taigi pirmiausia reikia išnagrinėti, ar ieškovės nurodytas skirtingas požiūris taikomas panašioms situacijoms, antra, ar dėl šio skirtingo požiūrio atsiranda nepalankių sąlygų ir galiausiai – ar toks skirtingas požiūris yra objektyviai pateisinamas.

### *– Dėl skirtingo panašių situacijų vertinimo*

- 49 Dėl ieškovės teiginio, kad naujos rinkos dalyvės diskriminuojamos, palyginti su rinkoje įsitvirtinusiomis įmonėmis, reikia priminti, jog skirtingas vertinimas vienodo požiūrio principą gali pažeisti tik tuomet, kai nagrinėjamos situacijos yra panašios visų jas apibūdinančių elementų atžvilgiu (2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 25 punktas).
- 50 Kaip matyti iš jurisprudencijos, skirtingas situacijas apibūdinančius elementus ir jų panašumą reikia apibrėžti ir įvertinti atsižvelgiant į Sąjungos akto, kuriuo nagrinėjamas skirtumas nustatytas, paskirtį ir tikslą. Be to, reikia atsižvelgti į srities, kuriai nagrinėjama nuostata priklauso, principus ir tikslus (žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique ir Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 26 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 51 Nagrinėjamu atveju pirmiausia reikia priminti, kaip veikia Reglamente Nr. 517/2014 nustatyta HFC kvotų paskirstymo tvarka.
- 52 Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 5 dalimi, siejama su jo VI priedu, kiekvienais metais paskirsto įmonėms HFC pateikimo rinkai kvotas.
- 53 Nustatant įmonėms skirtinas kvotas Reglamento Nr. 517/2014 VI priede daromas skirtumas tarp įmonių, kurioms nustatyta pamatinė vertė, ir įmonių, kurioms nenustatyta tokia vertė.
- 54 Kiekviena įmonė, kuriai nustatyta pamatinė vertė, gauna, kaip matyti iš Reglamento Nr. 517/2014 VI priedo 1 punkto, kvotą, atitinkančią 89 % pamatinės vertės, padaugintos iš V priede atitinkamiems metams nustatyto procentinio dydžio.

- 55 Tačiau įmonės, kurioms nebuvo nustatyta jokia referencinė vertė ir kurios pateikė deklaraciją pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 dalį, remiantis minėto reglamento VI priedo 2 punktu, gauna kvotą, nustatytą pagal keliais etapais atliktą apskaičiavimą.
- 56 Visų pirma nustatomas bendras HFC kiekis, kuris gali būti skiriamas šioms įmonėms. Tuo tikslu įmonėms, kurioms nustatyta pamatinė vertė, skirtas bendras kvotų skaičius atimamas iš didžiausio leistino kiekio, kuris gali būti skiriamas atitinkamiems metams ir kuris nurodytas Reglamento Nr. 517/2014 V priede. Be to, kiekviena įmonė gauna kvotą, nustatytą atsižvelgiant į prašomą kiekį, dar turimą kiekį ir kitų deklaracijų, pateiktų pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 dalį, skaičių ir mastą.
- 57 Antra, reikia pažymėti, kad kiekvienai įmonei iš principo gali būti nustatyta pamatinė vertė. Iš tiesų pamatinė vertė grindžiama HFC kiekiu, kurį įmonė anksčiau tam tikru laikotarpiu teisėtai pateikė Sąjungos rinkai, ją įgyvendinimo aktu nustato Komisija trejų metų laikotarpiui.
- 58 Per pirmąjį Reglamento Nr. 517/2014 taikymo etapą tik rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms buvo nustatyta pamatinė vertė, kuri, remiantis minėto reglamento 16 straipsnio 1 dalimi, buvo pagrįsta HFC kiekiu, kuriuos jos nurodė pateikusios rinkai 2009–2012 m. laikotarpiu, metiniu vidurkiu.
- 59 2014 m. spalio 31 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo sprendimą 2014/774/ES, kuriuo pagal Reglamentą Nr. 517/2014 nustatomos kiekvienam gamintojui ar importuotojui, pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 842/2006 pranešusiam apie hidrofluorangliavandenilių pateikimą rinkai, 2015 m. sausio 1 d.–2017 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu taikomos pamatinės vertės (OL L 318, 2014, p. 28, toliau – 2014 m. spalio 31 d. įgyvendinimo sprendimas); jame pamatinės vertės nustatytos tik rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms.
- 60 Pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 3 dalį Komisija nuo tada kas trejus metus nustato atitinkamų įmonių pamatines vertes, remdamasi teisėtai rinkai pateiktų HFC kiekių metiniu vidurkiu.
- 61 Taigi 2017 m. spalio 24 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo sprendimą (ES) 2017/1984, kuriuo pagal Reglamentą Nr. 517/2014 kiekvienam gamintojui ar importuotojui, pagal tą reglamentą pranešusiam apie teisėtą hidrofluorangliavandenilių pateikimą rinkai po 2015 m. sausio 1 d., nustatomos 2018 m. sausio 1 d.–2020 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu taikomos pamatinės vertės (OL L 287, 2017, p. 4, toliau – 2017 m. spalio 24 d. įgyvendinimo sprendimas).
- 62 2014 m. spalio 31 d. įgyvendinimo sprendime pamatinė vertė buvo nustatyta tik rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms, o 2017 m. spalio 24 d. įgyvendinimo sprendime pamatinė vertė nustatyta tiek rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms, tiek naujoms rinkos dalyvėms, pateikusioms deklaracijas pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 dalį ir per atitinkamą laikotarpį pateikusioms rinkai HFC.
- 63 Trečia, reikia pažymėti, kad iš to, kas išdėstyta, matyti, jog rinkoje įsitvirtinusių įmonės ir naujos rinkos dalyvės vertinamos skirtingai.
- 64 Šiuo klausimu, viena vertus, svarbu priminti, kad pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 1 dalį, siejamą su jo V ir VI priedo 1 punktu, visos rinkoje įsitvirtinusių įmonės pirmuoju trejų metų laikotarpiu turėjo kvotų, sudariusių 89 % didžiausio leidžiamo HFC kiekio, kurį galima pateikti Sąjungos rinkai kiekvienais metais, o visoms naujoms rinkos dalyvėms per šį laikotarpį buvo prieinama tik 11 % to kiekio.
- 65 Kita vertus, nors naujos rinkos dalyvės gali įgyti pamatinę vertę, kai kas trečius metus nustatomos naujos pamatinės vertės, nepaisant šios galimybės, skirtingas vertinimas išlieka laiko atžvilgiu, kaip tai matyti iš Komisijos pateiktų duomenų ir Komisijos atlikto modeliavimo atsakant į Bendrojo Teismo klausimus.

- 66 Iš tiesų, vertinant visus 2015 m. suteiktus kiekius (183,1 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento), reikia pažymėti, kad 162,9 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento buvo skirta rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms ir 20,1 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento – naujoms rinkos dalyvėms. Kiek tai susiję su 2016 m. suteiktais kiekiais (170,3 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento), 151,6 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento buvo skirta rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms ir 18,7 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento buvo skirta naujoms rinkos dalyvėms. Kiek tai susiję su 2017 m. suteiktais kiekiais (170,3 milijonų tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento), 151,4 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento buvo skirta rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms ir 18,9 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento – naujoms rinkos dalyvėms, kurioms dar nenustatyta pamatinė vertė. Kalbant apie 2018 m. suteiktus kiekius (101,5 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento), reikia pažymėti, kad 93,5 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento tonų buvo skirta visoms įmonėms, kurioms nustatyta pamatinė vertė (įskaitant 78,2 mln. tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms), ir 7,9 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento – naujoms rinkos dalyvėms, kurioms dar nenustatyta pamatinė vertė. Galiausiai iš visų 2019 m. skirtų kiekių (100,3 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento) 91,1 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento buvo skirta visoms įmonėms, kurioms nustatyta pamatinė vertė (iš jų 78 milijonai tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento – rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms), ir 9,1 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento – naujoms rinkos dalyvėms, kurioms dar nenustatyta pamatinė vertė. Be to, nemaža visų prieinamų kiekių dalis metai iš metų paliekama rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms, kuri 2030 m. dar sudarys 30 %.
- 67 Ketvirta, priešingai, nei teigia Komisija, Taryba ir Parlamentas, rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių padėtis, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 517/2014 tikslą, yra panaši.
- 68 Iš tikrųjų Reglamento Nr. 517/2014 tikslas – sukurti HFC pateikimo rinkai kvotų sistemą.
- 69 Reglamento Nr. 517/2014 13 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad jo tikslas – užtikrinti ilgalaikį išmetamo HFC kiekio mažinimą, laipsniškai mažinant HFC kiekius, kurie gali būti pateikti rinkai.
- 70 Šis tikslas atitinka Sąjungos politiką, kuria siekiama pasaulio klimato kaitą apriboti tiek, kad pasaulio temperatūra pakiltų ne daugiau kaip 2 °C ir taip būtų išvengta nepageidaujamo klimato kaitos padarinių, kaip tai matyti iš Reglamento Nr. 517/2014 1 konstatuojamosios dalies.
- 71 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių padėtis yra panaši.
- 72 Iš tiesų tiek rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms, tiek naujoms rinkos dalyvėms reikalingos HFC pateikimo rinkai kvotos.
- 73 Be to, išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų poveikis klimato kaitai yra toks pats, neatsižvelgiant į tai, ar jos išmetamos dėl rinkoje įsitvirtinusių įmonių, ar naujos dalyvės rinkai pateikiamų HFC.
- 74 Komisijos argumentas, susijęs su tuo, kad rinkoje įsitvirtinusių įmonių padėtis dėl jų investicijų ir teisėtų lūkesčių yra kitokia, neturi reikšmės nagrinėjant situacijų panašumą atsižvelgiant į Reglamento Nr. 517/2014 tikslą.
- 75 Tas pats pasakytina ir apie Komisijos argumentą, susijusį su tuo, kad, atsižvelgiant į tikslą laipsniškai mažinti HFC emisijas, naujos rinkos dalyvės atsiduria kitokioje padėtyje nei rinkoje įsitvirtinusių įmonių, nes pirmųjų atveju vykdytina nauja veikla, o antrųjų atveju – tęstina anksčiau jau vykdyta veikla.
- 76 Iš tiesų Komisijos nurodytas situacijų skirtumas neturi reikšmės nustatant minėtų situacijų panašumą. Reglamento Nr. 517/2014 tikslas – sukurti HFC pateikimo rinkai kvotų sistemą, kad būtų pasiektas tikslas laipsniškai mažinti išmetamą HFC. Atsižvelgiant į maksimalų prieinamą kiekį ir laipsnišką jo sumažinimą, rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių padėtis yra panaši.
- 77 Vadinas, darytina išvada, kad, nagrinėjant kvotų paskirstymo taisykles atsižvelgiant į vienodo požiūrio principą, rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų dalyvių padėtis yra panaši, bet jie vertinami skirtingai.



- 78 Tačiau, kiek tai susiję su Centrinės ar Rytų Europos valstybių narių mažomis ir vidutinėmis įmonėmis (MVI), ieškovė nepateikia įrodymų, kurie leistų daryti išvadą, kad nagrinėjama kvotų paskirstymo sistema įtvirtinama netiesioginė jų diskriminacija.
- 79 Galiausiai, kadangi ieškovė nurodo ne dvi, o tris skirtingai vertinamas ūkio subjektų kategorijas, t. y. rinkoje įsitvirtinusias įmones, naujas rinkos dalyves, kurioms 2018–2020 m. buvo nustatyta pamatinė vertė, ir naujas rinkos dalyves, kurioms dar nenustatyta ši vertė, reikia pažymėti, kad kartu ji nurodo Reglamente Nr. 517/2014 įtvirtintą „dvejopą reglamentavimą“ ir supriešina rinkoje įsitvirtinusių įmonių padėtį ir naujų rinkos dalyvių, kurioms dar nenustatyta pamatinė vertė, padėtį. Taigi jos argumentus reikia suprasti kaip susijusius tik su tariama rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių diskriminacija.
- 80 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių padėtis, nepaisant to, kad jų padėtis, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 517/2014 dalyką ir tikslą, yra panaši, yra vertinama skirtingai.

– *Dėl nepalankios padėties, atsirandančios dėl skirtingai vertinamų panašių situacijų*

- 81 Kaip matyti iš suformuotos jurisprudencijos, tam, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas galėtų būti kaltinamas pažeidęs vienodo požiūrio principą, reikia, kad jis skirtingai vertintų panašias situacijas ir dėl to tam tikri asmenys atsidurtų mažiau palankioje padėtyje nei kiti (žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.* (C-127/07, EU:C:2008:728, 39 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 82 Šioje byloje Komisija neginčija, kad dėl skirtingo naujų rinkos dalyvių vertinimo, palyginti su rinkoje įsitvirtinusiomis įmonėmis, pirmosios patenka į nepalankią padėtį. Bet kuriuo atveju, siekiant įrodyti tokios nepalankios padėties buvimą, pakanka nurodyti šio sprendimo 63–66 punktus nurodytus aspektus.
- 83 Tokiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad skirtingas rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių vertinimas lemia pastarųjų nepalankią padėtį.

– *Dėl skirtingo panašių situacijų vertinimo pateisinimo*

- 84 Ieškovės teigimu, skirtingas rinkoje įsitvirtinusių ir naujų rinkos dalyvių vertinimas yra savavališkas ir nepateisinamas. Šiomis aplinkybėmis ji, be kita ko, kaltina teisės aktų leidėją nustačius kvotų paskirstymo būdą, pakankamai neišanalizavus duomenų arba bet kuriuo atveju nepateikus nagrinėjamų duomenų. Nustatyta sistema praktiškai lemia „ypač didelę nelygybę“ paskirstant kvotas. Be to, diskriminaciją dar labiau padidina naujų rinkos dalyvių skaičiaus padidėjimas dėl to, kad rinkoje įsitvirtinusių įmonių gali gauti daug pajamų parduodamos savo kvotas, be to, jos gali gauti kvotų iš rezervo.
- 85 Komisija, palaikoma Tarybos ir Parlamento, ginčija ieškovės argumentus.
- 86 Skirtingas vertinimas yra pateisinamas, jeigu jis pagrįstas objektyviu ir protingu kriterijumi, t. y. jei jis susijęs su nagrinėjamu teisės aktu siekiamu teisėtu tikslu ir jei šis skirtumas yra proporcingas tokiu vertinimu siekiamam tikslui (žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 87 Kalbant apie teisėkūros procedūra priimtą teisės aktą, Sąjungos teisės aktų leidėjas turi įrodyti, kad jo elgesys pateisinamas objektyvių kriterijų buvimu, ir pateikti Sąjungos teismui įrodymų, kad šis galėtų patikrinti, ar yra tokių kriterijų (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 48 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 88 Jurisprudencijoje Sąjungos teisės aktų leidėjui pripažįstama didelė diskrecija, kai vykdydamas jam suteiktus įgaliojimus jis turi atlikti politinio, ekonominio ir socialinio pobūdžio pasirinkimą ir atlikti sudėtingus vertinimus. Be to, kai jis turi pertvarkyti arba sukurti sudėtingą sistemą, jam leidžiama siekti tikslo etapais ir veikti remiantis įgyta patirtimi (žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 57 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 89 Vis dėlto, net naudodamasis tokia diskrecija, Sąjungos teisės aktų leidėjas privalo savo pasirinkimą pagrįsti objektyviais ir nagrinėjamu teisės aktu siekiamą tikslą atitinkančiais kriterijais, atsižvelgti į visas faktines aplinkybes ir priimant atitinkamą aktą turimus techninius ir mokslo duomenis (žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 58 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 90 Šiuo aspektu reikia patikslinti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas turi didelę diskreciją, dėl kurios vykdoma teisminė kontrolė yra ribota, ne tik dėl nuostatų, kurias reikia priimti, pobūdžio ir apimties, bet iš dalies ir nustatant pagrindinius duomenis (žr. 2019 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Čekijos Respublika / Parlamentas ir Taryba*, C-482/17, EU:C:2019:1035, 78 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 91 Tokia teisminė kontrolė, netgi jei ji yra ribota, reikalauja, kad Sąjungos institucijos, priėmusios nagrinėjamą aktą, galėtų Sąjungos teisme įrodyti, kad aktas buvo priimtas veiksmingai pasinaudojant savo diskrecija, kuri reikalauja atsižvelgti į visus šioje situacijoje, kurią šiuo aktu siekiama reglamentuoti, svarbius duomenis ir aplinkybes. Iš to išplaukia, kad šios institucijos bent turi galėti pateikti ir aiškiai ir nedviprasmiškai išdėstyti bazinius duomenis, į kuriuos turėjo būti atsižvelgta pagrindžiant ginčijamas šio akto priemones ir nuo kurių priklausė jų diskrecijos įgyvendinimas (žr. 2019 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Čekijos Respublika / Parlamentas ir Taryba*, C-482/17, EU:C:2019:1035, 81 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 92 Galiausiai naudodamasis savo diskrecija Sąjungos teisės aktų leidėjas turi išsamiai atsižvelgti ne tik į pagrindinį tikslą, bet ir į esamus interesus. Nagrinėjant galimus su įvairiomis priemonėmis susijusius apribojimus, reikia turėti mintyje, jog kai siekiamų tikslų svarba gali pateisinti ūkio subjektams sukiamas neigiamas ekonomines pasekmes, net jeigu jos kai kuriems jų yra didelės, Sąjungos teisės aktų leidėjui naudojantis diskrecijos teise pasiekti rezultatai negali būti akivaizdžiai mažiau adekvatūs nei pasiekti kitomis taip pat šiems tikslams tinkamomis priemonėmis (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Arcelor Atlantique et Lorraine ir kt.*, C-127/07, EU:C:2008:728, 59 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 93 Todėl nagrinėjant šioje byloje konstatuoto skirtingo vertinimo pateisinimą reikia išnagrinėti, pirma, ar Sąjungos teisės aktų leidėjas vertindamas atsižvelgė į reikšmingus duomenis ir ar skirtingas rinkoje įsitvirtinusių ir naujų rinkos dalyvių vertinimas grindžiamas objektyviais ir tinkamais kriterijais, atsižvelgiant į nagrinėjamais teisės aktais siekiamą tikslą.
- 94 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 1 dalį kriterijus, kuriuo grindžiamas skirtingas požiūris, yra tai, ar įmonė pateikė informacijos pagal 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 842/2006 dėl tam tikrų fluorintų šiltnamio efektą sukeliančių dujų (OL L 161, 2006, p. 1) 6 straipsnį, kiek tai susiję su HFC pateikimu rinkai 2009–2012 metais. Nelygu atvejis, įmonei taikoma Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 1 dalyje ar 16 straipsnio 2 dalyje numatyta sistema.
- 95 Aplinkybes, kuriomis rėmėsi teisės aktų leidėjas, ir motyvus, kuriais vadovaudamasis jis padarė pasirinkimą, parodo Reglamento Nr. 517/2014 genezė.
- 96 Iš 2012 m. lapkričio 7 d. pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl fluorintų šiltnamio efektą sukeliančių dujų (COM/2012/643 *final* – 2012/0305 (COD), toliau – reglamento pasiūlymas) matyti, kad Komisija rėmėsi 2012 m. lapkričio 7 d. jos tarnybų parengtu darbinium

dokumentu (*Impact Assessment – Review of Regulation [EC] No 842/2006 on tam fluorinated greenhouse gases* [Poveikio įvertinimas – Reglamento (EB) Nr. 842/2006] SWD [2012] 364 *final* peržiūra, toliau – poveikio vertinimas), pateiktu kartu su šiuo pasiūlymu.

- 97 Kaip nurodyta poveikio vertinimo 2 punkte ir priminta reglamento pasiūlymo 2 punkte, Komisija surinko daug techninių patarimų iš įvairių specialistų tyrimų, įskaitant išsamų parengiamąjį tyrimą dėl Reglamento Nr. 842/2006 peržiūros. Vykdamas šį tyrimą konsultavo ir technines pastabas teikė iš įvairių pramonės sektorių, valstybių narių ir NVO atstovų sudaryta 47 narių ekspertų grupė. Be to, Jungtinis tyrimų centras taip pat atliko makroekonominę politikos variantų analizę.
- 98 Be to, iš minėtų dokumentų matyti, kad Komisija daug konsultavosi su suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant tris mėnesius – nuo 2011 m. rugsėjo 26 d. iki 2011 m. gruodžio 19 d. – trukusias viešąsias konsultacijas internetu. Iš 261 suinteresuotųjų asmenų, atsakiusių į šias konsultacijas, 164 priklausė organizacijoms, kurių 75 % buvo susijusios su pramone. Be to, bent 47 suinteresuotieji asmenys iš 161, su kuriais buvo konsultuojamasi, išreiškė MVI nuomonę.
- 99 Galiausiai iš tų dokumentų matyti, kad 2012 m. vasario 13 d. Komisija surengė viešą posėdį Briuselyje (Belgija), kuriame dalyvavo daugiau nei 130 dalyvių, atstovaujančių pramonei, valstybėms narėms, NVO ir Parlamentui. Šis susitikimas leido šiems dalyviams suteikti atgalinę informaciją ir išreikšti savo nuomonę dėl įvairių galimybių.
- 100 Priežastys, dėl kurių teisės aktų leidėjas iš principo nusprendė skirti kvotas pagal anksčiau rinkai pateiktą HFC kiekį, matyti, be kita ko, iš poveikio vertinimo 164–166 puslapių.
- 101 Iš jų visų pirma matyti, kad teisės aktų leidėjas, išnagrinėjęs galimybę parduoti kvotas aukcione arba jas suteikti nemokamai, pasirinko antrąjį variantą.
- 102 Pirma, jis manė, kad pardavimas aukcione buvo neproporcingas, atsižvelgiant į rinkos dydį. Antra, jis nusprendė, kad tai, jog nagrinėjama rinka yra labai koncentruota, galėtų pakenkti geram pardavimo aukcione sistemos veikimui.
- 103 Be to, kalbant apie teisės aktų leidėjo pasirinkimą, iš poveikio vertinimo taip pat matyti, kad jis, išnagrinėjęs galimybes skirti kvotas remiantis prašymais ir atsižvelgiant į ankstesnio laikotarpio emisiją, iš esmės pasirinko antrąją galimybę.
- 104 Šiuo klausimu, kaip matyti ir iš poveikio vertinimo, teisės aktų leidėjas rėmėsi patirtimi, įgyta taikant kvotų sistemą, sukurtą dėl ozono sluoksnį ardančių medžiagų. Iš tos sistemos buvo matyti, kad kai kurios įmonės savo pareiškimuose siekdavo nurodyti didesnius nei faktinius poreikius, taip pakenkdamos tiems, kurie pateikdavo labiau tikrovę atitinkančias deklaracijas. Taigi buvo nuspręsta, kad „bendra didesnių nei faktinių kiekių deklaravimo praktika“ galėjo sutrikdyti tinkamą kvotų paskirstymo sistemos veikimą.
- 105 Galiausiai, kalbant apie kvotų paskirstymo būdą, pažymėtina, kad iš Reglamento Nr. 517/2014 15 konstatuojamosios dalies matyti, jog skirtingą požiūrį lemia teisės aktų leidėjo bazinis pasirinkimas skirti kvotas pagal rinkai per ataskaitinį laikotarpį, t. y. 2009–2012 m., pateiktus HFC kiekius, naujoms rinkos dalyvėms numatant 11 % bendros kiekybinės ribos rezervą, „tam, kad būtų ištrauktos mažos įmonės <...> kurios per ataskaitinį laikotarpį pateikė rinkai mažiau kaip vieną toną fluorintų šiltnamio efektą sukeliančių dujų“.
- 106 Šiuo klausimu Komisija, remdamasi duomenimis, susijusiais su laikotarpiu nuo 2007 m. iki 2011 m., kuriuos jai pateikė HFC rinkoje veikiančios įmonės pagal Reglamentą Nr. 842/2006, padarė išvadą, kad, kaip matyti iš poveikio vertinimo, atsižvelgiant į tai, kad pilstomų HFC rinka yra ne nauja, 5 % buvusios pamatinės vertės turėjo pakakti naujų rinkos dalyvių poreikiams patenkinti.

- 107 Komisijos pasiūlytas kvotų paskirstymo būdas buvo aptartas per teisėkūros procesą. Iš tiesų vykstant teisėkūros procedūrai valstybės narės Taryboje aptarė rezervo naujoms rinkos dalyvėms dydį ir apsvarstė jo padidinimą iki 15–20 % viso HFC kiekio. Šiomis aplinkybėmis 2013 m. rugsėjo 13 d. įvyko darbo grupės „Aplinka“ susitikimas, kuriuo buvo siekiama paskatinti valstybes nares pareikšti nuomonę, be kita ko, dėl tinkamo rezervo naujoms rinkos dalyvėms lygio. Po šių diskusijų buvo pasiektas susitarimas dėl Reglamente Nr. 517/2014 nustatyto kvotų paskirstymo būdo.
- 108 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ieškovės argumentams negalima pritarti.
- 109 Iš tiesų, viena vertus, ieškovės teiginys, kad teisės aktų leidėjas turėjo vadovautis CO<sub>2</sub> išmetimo leidimų rinkos sistema ir tai būtų padėję išvengti dabartinių HFC rinkos nukrypimų, yra nepagrįstas.
- 110 Antra, ieškovės kritika, kad kvotų paskirstymo būdas yra savavališkas ir buvo nustatytas teisės aktų leidėjui neatlikus reikiamos analizės ar nesiremiant reikšmingais duomenimis, neturi faktinio pagrindo, kaip matyti iš šio sprendimo 105–107 punktų. Be to, reikia konstatuoti, kad šio paskirstymo būdo nustatymas atspindi politinio pobūdžio pasirinkimą, šiuo atveju – prognozę dėl kvotų dalies, būtinos tam, kad pakankamas naujų rinkos dalyvių skaičius galėtų nesudėtingai patekti į HFC rinką (dėl kvotų jurisprudencijoje teisės aktų leidėjui pripažįstama plati diskrecija).
- 111 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad teisės aktų leidėjo pasirinkimas skirtingai vertinti rinkoje įsitvirtinusias įmones ir naujas rinkos dalyves grindžiamas atsižvelgimu į svarbius duomenis ir kad skirtingas vertinimas grindžiamas objektyviais ir tinkamais kriterijais, siekiant užtikrinti tinkamą kvotų paskirstymo sistemos veikimą ir pakankamą galimybę naujoms rinkos dalyvėms patekti į rinką.
- 112 Antra, siekiant išnagrinėti skirtingo požiūrio pateisinimą, reikia nustatyti, remiantis šio sprendimo 86 ir 92 punktuose priminta jurisprudencija, ar skirtingas požiūris yra proporcingas siekiamam tikslui ir ar teisės aktų leidėjas neviršijo savo diskrecijos, kai neatsižvelgė į esamus interesus arba priėmė priemones, kuriomis gaunami akivaizdžiai mažiau adekvatūs rezultatai nei taikant kitas priemones, kurios taip pat tinkamos siekiamiems tikslams įgyvendinti.
- 113 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad teisės aktų leidėjas atsižvelgė į naujų rinkos dalyvių interesus, pirmajam trejų metų kvotų paskirstymo laikotarpiui joms nustatydamas fiksuotą 11 % prieinamų HFC kiekių rezervą.
- 114 Vis dėlto ieškovė mano, kad skirtingas rinkoje įsitvirtinusių įmonių ir naujų rinkos dalyvių vertinimas nėra proporcingas, nes teisės aktų leidėjas viršijo savo diskreciją, o tai lėmė naujų rinkos dalyvių nepalankią padėtį.
- 115 Iš tikrųjų, ieškovės teigimu, naujų rinkos dalyvių padėtis yra nepalanki dėl kelių aspektų.
- 116 Pirma, nuolat auga naujų rinkos dalyvių skaičius, todėl kiekvienai naujai rinkos dalyvei prieinamas kiekis proporcingai mažėja. Tačiau didėjantis rinkoje veikiančių įmonių skaičius neturi įtakos rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms prieinamiems kiekiams.
- 117 Antra, naujos rinkos dalyvės negali numatyti, koks kvotų skaičius bus paskirstytas ateityje, o tai labai apsunkina jų veiklos planavimą. O rinkoje įsitvirtinusios įmonės tiksliai žino HFC kiekį, kurį jos gali teikti rinkai iki 2030 m.
- 118 Trečia, rinkoje įsitvirtinusios įmonės gauna gana dideles pajamas iš savo kvotų „pardavimo“ naujų rinkos dalyvių nenaudai, o tai, be kita ko, įrodo, kad rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms skirti kiekiai buvo per dideli.



- 119 Ketvirta, priešingai, nei numatyta Reglamento Nr. 517/2014 15 konstatuojamojoje dalyje, rinkoje įsitvirtinusios įmonės gali gauti rezervo kvotų, o tai dar labiau padidina naujų rinkos dalyvių diskriminaciją.
- 120 Galiausiai, penkta, skirtingas požiūris yra ydingas ir dėl to, kad naujos rinkos dalyvės negali veiksmingai pasinaudoti joms suteiktomis kvotomis. Iš tiesų HFC importas neužpildant viso konteinerio praktiškai būtų neįmanomas. Nedidelio joms skirto HFC kiekio nepakanka, kad HFC būtų importuoti pakankamai užpildant konteinerį.
- 121 Šiems argumentams negalima pritarti.
- 122 Iš tiesų pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 3 dalį naujoms rinkos dalyvėms nustatomos pamatinės vertės remiantis HFC kiekiais, teisėtai pateiktais Sąjungos rinkai per ataskaitinį laikotarpį.
- 123 Taigi šioms įmonėms kvotos ateityje bus skiriamos atsižvelgiant ne į pagal Reglamento Nr. 517/2014 16 straipsnio 2 dalį pateiktą prašymą, bet į kiekvienai iš jų nustatytą pamatinę vertę. Vadinas, ieškovės nurodyti nepatogumai yra tik laikini. Be to, ieškovei 2017 m. spalio 24 d. įgyvendinimo sprendimu galėjo būti nustatyta pamatinė vertė, jeigu ji būtų pateikusi HFC rinkai paisydama kvotų, kurios jai buvo suteiktos 2015 ir 2016 metais.
- 124 Toliau reikia nurodyti kvotų paskirstymo raidos trajektoriją. Šiuo klausimu iš duomenų, kurių ieškovė neginčijo ir kurie išplaukia iš Komisijos atsakant į Bendrojo Teismo klausimą pateikto modeliavimo, matyti, kad iš rezervo skiriamų kvotų dalis bėgant metams didinama. Taigi 2030 m. 40–55 % visų įmonėms prieinamų kiekių bus paskirstoma iš rezervo. O rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms skirtų kiekių dalis nuolat mažėja, 2030 m. ta dalis turi pasiekti maždaug 33 %, palyginti su 89 % 2015 metais.
- 125 Be to, klaidinga kaltinti teisės aktų leidėją tuo, kad Reglamente Nr. 517/2014 nustatyta kvotų paskirstymo sistema neatitinka jo 15 konstatuojamosios dalies.
- 126 Iš tiesų reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 517/2014 15 konstatuojamąją dalį „iš pradžių“ 11 % bendros kiekybinės ribos reikėjo skirti naujoms rinkos dalyvėms. Iš šio reglamento VI priedo 3 punkto matyti, kad pagal minėto reglamento 16 straipsnio 2 dalį rinkoje įsitvirtinusių įmonių deklaracijose pateikti prašymai 2015–2017 m. bus tenkinami paskyrus kvotas naujoms rinkos dalyvėms, o tai konkrečiai reiškia, kad per pirmąjį trejų metų laikotarpį naujoms rinkos dalyvėms buvo prieinamas visas 11 % rezervas.
- 127 Be to, kalbant apie argumentą, susijusį su pajamomis, gautomis iš kvotų „pardavimo“, neginčijama, kad iš skaičių, kuriuos Komisija pateikė atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, matyti, jog rinkoje įsitvirtinusios įmonės kiekvienais metais perleido labai didelę joms skirtų kvotų procentinę dalį. Pavyzdžiui, 2017 m. 151,4 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento HFC kiekio buvo paskirtos rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms, kurios perleido 63,1 milijono tonų CO<sub>2</sub> ekvivalento.
- 128 Vis dėlto Komisija teigia, ir ieškovė šiuo klausimu jai neprieštaravo, kad didžioji dalis šių perleidimų vyko tarp tos pačios grupės įmonių ir kad tik nedidelė šių perleidimų dalis buvo susijusi su naujomis įmonėmis.
- 129 Tokiomis aplinkybėmis ieškovės teiginiui, kad grupė rinkoje įsitvirtinusių įmonių gauna, priešingai nei naujų rinkos dalyvių grupė, daug pajamų iš kvotų „pardavimo“, negalima pritarti.
- 130 Taip pat negalima pritarti argumentui, susijusiam su tariamu praktiniu sunkumu užpildyti konteinerius dėl per mažai naujoms rinkos dalyvėms skirtų kvotų.



- 131 Iš tiesų, viena vertus, galimybė, kad paskirta kvota nėra pakankamai didelė, kad būtų galima importuoti HFC kiekį, kurio pakaktų konteneriui užpildyti, yra hipotetinė ir labai abejotina, ir teisės aktų leidėjui negali būti priekaištaujama dėl to, kad jis į tai neatsižvelgė. Kita vertus, bet kuriuo atveju Komisija teigia, o ieškovė šiuo klausimu neprieštaruoja, kad kelios įmonės, turinčios mažas kvotas, gali sugrupuoti šiuos nedidelius kiekius, kad pasiektų minimalų kiekį, reikalingą konteneriui užpildyti.
- 132 Galiausiai, kalbant apie naujų rinkos dalyvių skaičių, tiesa, kad jis labai padidėjo, todėl kiekvienai naujai rinkos dalyvei prieinamas HFC kiekis proporcingai sumažėjo, o rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms prieinamų kiekių nepaveikė didėjantis naujų rinkos dalyvių skaičius.
- 133 Vis dėlto, priešingai, nei tvirtina ieškovė, šis poveikis nereiškia, kad teisės aktų leidėjas viršijo savo didelę diskreciją.
- 134 Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad, remiantis šio sprendimo 92 punkte primintais principais, aplinkos apsaugos tikslo, būtent laipsniško HFC emisijų mažinimo, svarba gali pateisinti neigiamus ekonominius padarinius tam tikroms įmonių kategorijoms.
- 135 Antra, naujoms rinkos dalyvėms prieinamo pagal jų skaičių HFC kiekio sumažėjimą sušvelnina du elementai.
- 136 Pirma, kaip priminta šio sprendimo 57 punkte, naujos rinkos dalyvės gali įgyti pamatinę vertę ir gauti kvotų, kurios tokiu atveju nebus nustatomos atsižvelgiant į didėjantį naujų rinkos dalyvių skaičių.
- 137 Antra, kaip konstatuota šio sprendimo 124 punkte, HFC kiekių dalis, skirtina iš rezervo, taigi prieinama naujoms rinkos dalyvėms, bėgant metams toliau auga, o rinkoje įsitvirtinusioms įmonėms skirtinų kiekių dalis nuolat mažėja.
- 138 Trečia, pagal šio sprendimo 89 punkte primintą jurisprudenciją teisės aktų leidėjas turi atsižvelgti į visas faktines aplinkybes ir į priimant nagrinėjamą aktą turimus techninius ir mokslo duomenis.
- 139 Ieškovė nenurodė, kad Reglamento Nr. 517/2014 priėmimo momentu teisės aktų leidėjas žinojo arba turėjo žinoti, kad naujų rinkos dalyvių skaičius labai padidės.
- 140 Ketvirta, kadangi rezerve prieinamas HFC kiekis yra ribotas, didėjant naujų rinkos dalyvių skaičiui neišvengiamai sumažėja kiekvienai naujai rinkos dalyvei prieinamas kiekis, atsižvelgiant į didėjantį naujų rinkos dalyvių skaičių.
- 141 Viena vertus, kaip matyti iš šio sprendimo 111 punkto, ieškovei nepavyko paneigti aplinkybės, kad Reglamentu Nr. 517/2014 nustatytą kvotų paskirstymo sistemą lemia teisės aktų leidėjo pasirinkimas, grindžiamas objektyviais ir tinkamais kriterijais.
- 142 Kita vertus, ieškovė, nors tvirtino (bet to nepagrindė), kad teisės aktų leidėjas turėjo nustatyti sistemą, tapачią CO<sub>2</sub> emisijos leidimų rinkos sistemai, nesiekė parodyti, kad teisės aktų leidėjas turėjo galimybę priimti mažiau ribojančias ir kartu veiksmingas alternatyvias priemones, kad įrodytų, jog jis viršijo savo didelę diskreciją.
- 143 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad neigiami padariniai, kurių naujos rinkos dalyvės patiria padidėjus jų skaičiui, nereiškia, kad teisės aktų leidėjas viršijo savo didelę diskreciją.
- 144 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, išnagrinėjus įvairius ieškovės pateiktus argumentus negalima daryti išvados, kad teisės aktų leidėjas viršijo savo didelę diskreciją, kai priėmė priemones, lėmusias rezultatus, akivaizdžiai ne tokius adekvачius, kuriuos galėjo lemti kitos priemonės, taip pat tinkamos siekiamiems tikslams pasiekti.

145 Tokiomis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad skirtingas rinkoje įsitvirtinusių įmonių vertinimas, palyginti su naujomis rinkos dalyvėmis, yra proporcingas ir pateisinamas. Todėl pirmas priekaištas atmestinas kaip nepagrįstas.

*Dėl priekaišto, grindžiamo pareiga motyvuoti pažeidimu*

146 Nurodydama antrąjį priekaištą ieškovė teigia, kad teisės aktų leidėjas tinkamai nemotyvavo HFC kvotų paskirstymo taisyklių.

147 Šiam priekaištui, kuris niekaip nepagrįstas, negalima pritarti.

148 Kaip matyti iš suformuotos jurisprudencijos, SESV 296 straipsnyje reikalaujami motyvai turi būti nurodyti atsižvelgiant į atitinkamo akto pobūdį ir iš jų aiškiai bei nedviprasmiškai turi būti matyti, kokiais argumentais vadovavosi aktą priėmusi institucija, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti jo priėmimo priežastis, o kompetentingas teismas – vykdyti teisminę kontrolę (žr. 2017 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Anagnostakis / Komisija*, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

149 Be to, motyvavimo reikalavimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes. Nurodant motyvus nereikalaujama tiksliai atskleisti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į kontekstą bei į visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 2017 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Anagnostakis / Komisija*, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 29 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

150 Be to, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad pareigos motyvuoti apimtis priklauso nuo nagrinėjamo akto pobūdžio ir kad, kalbant apie visuotinio taikymo aktus, motyvuose gali būti nurodyta tik, pirma, bendra situacija, lėmusi jo priėmimą, ir, antra, bendri tikslai, kurių juo siekiama. Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, be kita ko, kad būtų neproporcinga reikalauti konkrečiai motyvuoti pasirinktus atskirus techninius sprendimus, jei iš ginčijamo akto galima nustatyti institucijos siekiamo tikslo esmę (žr. 2019 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Italija / Taryba* (Viduržemio jūros durklažuvių žvejybos kvota), C-611/17, EU:C:2019:332, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

151 Be to, iš jurisprudencijos matyti, kad vertinant, ar akto rengėjas įvykdė pareigą motyvuoti, galima atsižvelgti į poveikio vertinime esančius elementus (šiuo klausimu žr. 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Lenkija / Parlamentas ir Taryba*, C-358/14, EU:C:2016:323, 123 ir 124 punktus ir 2018 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Swedish Match*, C-151/17, EU:C:2018:938, 80 punktą).

152 Tačiau reikia priminti, kad kai Sąjungos institucijos turi didelę diskreciją ir visų pirma kai jos priima, be kita ko, politinius sprendimus ir atlieka sudėtingus vertinimus, vykdamt naudojantis šia diskrecija atliktų vertinimų teisminę kontrolę tikrinama, ar nebuvo padaryta akivaizdžių klaidų (žr. 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Puppinck ir kt. / Komisija*, C-418/18 P, EU:C:2019:1113, 95 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

153 Nors institucijų didelei diskrecijai taikoma ribota teisminė kontrolė, kuria siekiama patikrinti, be kita ko, motyvavimo pakankamumą ir akivaizdžios vertinimo klaidos nebuvimą (2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Puppinck ir kt. / Komisija*, C-418/18 P, EU:C:2019:1113, 96 punktas), vis dėlto ši ribota motyvavimo kontrolė turi būti veiksminga.

154 Nagrinėjamu atveju, kalbant apie skirtingą ūkio subjektų vertinimą, kiek tai susiję su kvotų skyrimu, reikia pažymėti, kad tiek motyvai, dėl kurių teisės aktų leidėjas nustatė HFC kvotų skyrimą pagal ankstesnio laikotarpio emisiją, tiek susijusieji su prieinamų kiekių paskirstymo būdu matyti iš

Reglamento Nr. 517/2014 15 ir 16 konstatuojamųjų dalių ir poveikio vertinimo. Iš tiesų, kaip priminta šio sprendimo 100–107 punktuose, poveikio vertinimo 164–166 puslapiuose nurodytos priežastys, dėl kurių teisės aktų leidėjas pasirinko kvotų skyrimu grindžiamą sistemą pagal ankstesnio laikotarpio emisiją, papildytą kvotų suteikimu pagal naujų rinkos dalyvių prašymą.

- 155 Tiesa, poveikio vertinime nurodyta, kad, atsižvelgiant į seniai egzistuojančią pilstomų HFC rinką, naujoms rinkos dalyvėms pakako skirti 5 % prieinamų kvotų, nors kvotų paskirstymo tarp rinkoje įsitvirtinusių ir naujų rinkos dalyvių kriterijus yra atitinkamai 89 % ir 11 %, ir kad motyvai, dėl kurių teisės aktų leidėjas nustatė šį paskirstymo būdą, nenurodyti Reglamente Nr. 517/2014.
- 156 Vis dėlto iš šio sprendimo 150 punkte primintos jurisprudencijos matyti, kad reikalavimas nurodyti konkrečius skirtingų naudojamų techninių sprendimų motyvus būtų perteklinis, jei iš ginčijamo akto galima nustatyti institucijos siekiamo tikslo esmę.
- 157 Galiausiai reikia konstatuoti, kad bet kuriuo atveju, kaip matyti išnagrinėjus pirmąją argumentų grupę, nurodyti motyvai leido ieškovei sužinoti ginčijamos priemonės pagrindimą, o Bendrajam Teismui – vykdyti kontrolę.
- 158 Tokiomis aplinkybėmis antrąjį priekaištą, kaip ir ieškovės pateiktą neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, reikia atmesti kaip nepagrįstus.
- 159 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ir kadangi ieškinys grindžiamas tik minėto Reglamento Nr. 517/2014 neteisėtumu grindžiamu prieštaravimu pagal SESV 277 straipsnį, jį reikia atmesti.

### **Dėl bylinėjimosi išlaidų**

- 160 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį į bylą įstojusios valstybės narės ir institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- 161 Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, be savo bylinėjimosi išlaidų, ji turi padengti Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus. Įstojusios į bylą šalys padengia savo pačių bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. *Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji* padengia savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Europos Sąjungos Taryba ir Europos Parlamentas padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Kanninen

Jaeger

Porchia

Paskelbta 2021 m. birželio 16 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.